

2. KAPITOLA

Tatínek přešel po hale až k recepci. „Tady je kniha rezervací,“ zamumlal. Zatímco knihu oprašoval, Karlík a Magda k němu přistoupili. Stránky otevřené knihy byly prázdné, až na jediné jméno... „Paní Nejezchlebová,“ hláskovali společně. „To je dnešní datum,“ připomněl tatínek. „To vypadá, jako by měla každou minutu dorazit.“

Právě v tu chvíli se ozvalo zaklepání.

Magda běžela ke dveřím a otevřela. Na prahu stála paní v jasně růžovém kostýmku. Na vodítku vedle sebe měla malého pudlíka s třpytivě stříbřitým obojkem.

Než Magda otevřela pusou, aby je pozdravila, paní Nejezchlebová prošla kolem ní do haly. „Propánakrále!“ řekla a znechuceně se

rozhlížela kolem sebe. Pudlík se čile rozběhl a očichával věšák na kabáty. Začal vrtět ocáskem.

„Co je tohle za staré smetiště!“ rozčilovala se dáma. „Tak tady rozhodně spát nebudeme. Pojd', Kvítku! Jdeme pryč.“

Rázně odkráčela a zvědavého pudlíka táhla za sebou.

„Zdalo se, že Kvítkovi se tu líbilo!“ zahihňal se Karlík.

Maminka ale vypadala ustaraně. „Jak to tu máme udržovat, když nemáme žádné hosty?“ povzdechla si spíš pro sebe. „A kde je pro všechno na světě Šafránka?“

„Hotel má pět pater. Na to bychom potřebovali pátrací četů,“ dodal tatínek.

„To jsme přece my!“ navrhl Karlík. „Začneme zdola a budeme pokračovat směrem nahoru.“

Magda a Karlík se hned rozběhli po schodech dolů za recepčním pultem. Sklepem se nesl podivný, mlhavý, nazelenalý svit. Světlo z okénka sem probleskovalo skrz houževnaté listy nějaké velikánské rostliny. Zjistili, že roste hned vedle starého bazénu plného leknínů.

„Jée,“ vydechla Magda.

„Jsou tam ryby!“ ukázal Karlík na velkou zlatě oranžovou rybku ukrytou za jedním leknínem. „To je fantazie!“

Dvojčata uháněla zpátky nahoru. Máma s tátou si ještě pořád naříkali na všechn ten nepořádek a prach.

„Je tady rybníček!“ křičel už z dálky Karlík. Zazubil se na Magdu: „Pojď, zjistíme, co tu ještě je.“

Pobíhali po nesourodých hotelových pokojích. Ve druhém poschodí byla třeba místnost zdobená tapetami s obrovskými palmami, křebem a sochami faraónů. Na okenní římse stála černá soška kočky se zlatým náhrdelníkem.

„Tady to vypadá jako ve starověkém Egyptě!“ zvolala Magda.

Ve třetím patře zase objevili nebesky modrou ložnici se závěsy žlutými jako slunce. Na stěnách byli namalovaní pestrobarevní ptáci.

„Chtěla bych, aby tohle byl můj pokoj,“ vzdychla Magda s očima upřenýma na nádherného modrého papouška s rubínově rudým ocasem.

Vedlejší dveře vedly do pokoje s leopardím vzorem na koberci a obrázky divokých zvířat na zdech.

„Uau,“ vydechl Karlík a ukázal na obrázek slona. „Já bych si vybral tenhle...“

Vtom se zarazil. Magda si dala prst na rty a ukazovala směrem ke schodům.

Nad nimi se ozýval zvuk připomínající vrkání.

Vylezli až nahoru do podkroví. Ke zdi až u vrcholku schodiště byl připevněný malý kovový žebřík a ve stropě nad ním spatřili poklop. Karlík se vytáhl nahoru a zatlačil na dvířka. Ocitl se tak vysoko, že měl pod sebou celé náměstí Pod Besídkou jako na dlani.

„To je střešní zahrada!“ oznámil Magdě.

Magda vyšplhala za ním. Plochá střecha byla pokrytá květináči s barevnými květinami, keříky a stromky. Mezi nimi stála staříčká paní s dlouhými stříbrnými vlasy. V ruce držela zrníčka a krmila jimi vrkající holuby. Na sobě měla volné, záplatované kalhoty do zvonu a jasně oranžovofialovou blůzu s dlouhými rukávy, které povlávaly ve větru.

„Praprateta Šafránka!“ vykřikla obě dvojčata naráz.

„Říkejte mi Šafránko, zlatíčka!“ pronesla Šafránka a přehodila si kolem vrásčitého krku dlouhé tyrkysové boa, až se jí rozcinkaly dlouhé náušnice. Obdařila dvojčata širokánským úsměvem, který jí rozjasnil celou tvář. „Úplně jsem zapomněla, že máte přijet,“ přiznala. „Ale jsem moc ráda, že jste tu. Naposled jsem vás viděla jako miminka.“

„Taky jsme rádi, že tě vidíme,“ odpověděla Magda. „Moc se mi líbí ty zvonečky v tvých náušnicích a korálky na tvoji čelence!“

„Děkuji,“ řekla teta Šafránka. „Mně se zase líbí tvoje náušnice s ptáčky, Magdo. A tvoje tygří tričko, Karlíku. Určitě máte rádi zvířata, stejně jako já.“

„To tedy máme!“ vykřikla dvojčata.

„Mamka s tatškou budou rádi, že jsme tě našli,“ řekl Karlík.

„Mají starosti, protože paní Nejezchlebová a její pudlík tu nechtěli zůstat,“ vysvětlila Magda.

„Věci se někdy vyřeší tak nějak samy,“ usmála se teta Šafránka. „Pojďme si dát něco k jídlu.“ Opatrně sestoupila po žebříku a otevřela dveře ukryté ve zdi.

„Ty máš výtah?“ zvolal Karlík.

„Ano, drahoušku, a dokonce i kuchyňský výtah – takový malý výtah, který dopravuje jídlo a všechno ostatní z kuchyně,“ vysvětlovala Šafránka. Jakmile nastoupili, ve výtahu to zahučelo a začal drkotat dolů k recepci.

Magda a Karlík se na sebe zazubili: bydlet v hotelu U Zlata bylo dobrodružství hned od první chvíle!

3. KAPITOLA

„Dívala jsem se do kuchyně, ale k jídlu jsem našla jen okousaný bochník chleba,“ oznámila maminka, když se s Šafránkou pořadně objaly a přivítaly. „Myslím, že je tam myš!“

„Budeme tam muset nastražit nějakou šetrnou pastičku,“ dodal tatínek.

„Nejdřív se musíme všichni najíst, moji drazí,“ odvětila Šafránka. Vytáhla z kapsy

tyrkysově modrou peněženku a dala Karlíkovi do ruky pár bankovek. „Co kdybyste vy dva došli pro něco do CocinyMexicany?“ otočila se na dvojčata.

Magda a Karlík se rozběhli ze dveří.

„Zase uvidíme Niña,“ smál se Karlík. Když ale doběhli do Juanova malého podniku, šťastně nikde nespatriili.

„Niño zase utekl!“ povzdechl si Juan. „Ale určitě se brzy vrátí. Jak můžu pomoci svým novým sousedům?“

„Večeři pro pět lidí, prosím!“ natáhl Karlík ruku s penězi.

„Bez problému. Moje kuřecí maso s omáčkou, s rýží a fazolemi vám bude chutnat!“ Juan začal vynikající pikantní jídlo hned plnit do krabiček. Najednou se nedaleko opět ozvalo hlasité vrtání. Juan nadskočil, až mu kousek kuřecího masa vypadl z ruky. Na pruhovaný

stan CocinyMexicany se snesla sprška prachu a drobných kamínků.

„Měl bych to raději uklidit, než nám to napadá do jídla.“ Juan popadl smeták a lopatku a stoupl si na obrácenou bednu od zeleniny, aby dosáhl až nahoru na střechu stanu.

Vtom Magda koutkem oka zahlédla, jak se k nim žene malý Niño.

„Váš pejsek se vrací!“ zvolala radostně.

Niño uháněl k nim s očima upřenýma na kousek kuřecího, který Juanovi vypadl z ruky.

„Vůbec nekouká, kam běží!“ vykřikl Karlík.
„Pozor!“

Ale už bylo příliš pozdě. Niño narazil rovnou do bedny, kterou Juan používal jako stupínek.

Prásk!

„Au!“ vyjekl Juan, který tvrdě dopadl na zem.

Vyhrnul si pravou nohavicí džínových kalhot. Dvojčata si vyděšeně prohlížela jeho otékající kotník. Niño svěsil ouška i ocásek.

Magda se otočila k paní ze stánku Koláčky u Carmen, který stál hned vedle CocinyMexicany.

„Prosím, zavolejte sanitku!“ zavolala. „Juan si poranil kotník!“

„Nebojte se,“ uklidňoval Karlík Juana. „V nemocnici se o všechno postarají.“

„Ale co teď bude s Niňem?“ mumlal Juan s tváří pokroucenou bolestí, jak se snažil pohnout zraněnou nohou. „Kdo se o něj postará?“

Magda s Karlíkem se na sebe podívali a měli jasno. Jednohlasně vykřikli: „My!“

Juan si oddechl úlevou. „Díky,“ řekl. „Vím, že s vámi bude moc rád.“

Vtom už se k nim v záplavě červených a bílých světel přihnala sanitka. Vyskočili z ní záchranáři s nosítky a nastoupili do vozu i s Juanem.

„Niňovo vodítko a krmení je v batohu pod pultem!“ volal ještě Juan.

„Mám je!“ odpověděl Karlík.

Záchranáři zabouchli dveře sanitky. Auto rychle odjelo a Niño tiše zakňučel.

„Neboj se, Juan se brzy vrátí,“ řekla mu Magda a vzala štěňátko do náruče.

Karlík pohladil Niña po hlavičce a štěně zavrtělo špičkou ocásku. „Bude ti s námi dobře, Niño,“ uklidňoval ho. „Pojďme se vrátit do hotelu U Zlata.“

„Jistěže tu Niño může zůstat, dokud se Juan nevrátí!“ prohlásila Šafránka hned, jakmile si vyslechla, co se stalo. Maminka s tatínkem přikývli.

„Můžeme mu udělat ložnici v jednom z hotelových pokojů,“ navrhla Magda.

Maminka si vzala od Karlíka krabici s krmením a Juanův batoh. „Běžte a pomozte Niňovi, aby se tu zabydlel. Já zatím ohřeju tu večeri,“ řekla dětem.

Šafránka měla příliš ztuhlá kolena, než aby vyšla po schodech, a tak děti nastoupily za ní do výtahu. Stiskla knoflík s číslem 2 a zvonečky na náušnicích jí zacinkaly. Mrkla na dvojčata.

„Vím *přesně*, který pokoj bude pro Niňa nejlepší,“ usmála se Šafránka.

Když dojeli do druhého patra, děti šly po chodbě za ní až k pokoji, který byl úplně na opačném konci než egyptská komnata. Šafránka otevřela dveře a všichni se ocitli v další velké místnosti. Na tapetách byly namalovány huňatě olistěné duby a koberec na zemi, trochu prožraný od molů, připomínal spadané podzimní listí.

„Tady je to jako v lese!“ zasmál se Karlík.

Magda položila Niña na zem. Vesele se rozběhl a zavrtěl ocáskem. U zazděného krbu se zarazil a zvědavě čenichal. Magda ometla prach.

„Na kachlících jsou krásná malá lesní zvířátka,“ řekla radostně. „Vidím tady mládě veverky, králíčka...“

Niño nastražil uši.

„Ňaf!“ Jeho malé buclaté tělíčko se vrtělo radostí tak, až očkem zahlédl konec vlastního

ocásku. „*Ňaf, Ňaf, Ňaf!*“ Niño začal ocásek zuřivě honit a upaloval přitom pořád dokolečka.

Dvojčata i Šafránka se rozesmály.

„To je tvůj ocásek, Niño, a ne králíček,“ řekl Karlík.

Zničehonic ale Niño obrovitánsky zívnuł – a hned se svalil na zem s hlavou položenou na velikých štěněcích tlapkách.

„Štěňátka musejí hodně spát,“ poznamenala Magda.

„To já taky,“ zívla Šafránka, až jí zacinkaly náušnice.

„My na Niňa dohlédneme,“ ujistil ji Karlík.
„Jdi si odpočinout.“

Za půł hodiny už byl Niño zavrťaný do pohodlného pelíšku ze starých ručníků. Vedle klimbajícího štěňátka rozložily děti malé misky plné krmení a čisté vody. Magda došla po špičkách ke krbu a Niňovo vodítko položila na jeho římsu.

„Vypadá to tu jako hotelový pokoj pro štěňátka!“ zavtipkoval Karlík, když opatrně zavřeli dveře a vydali se dolů za mámou, tátou a Šafránkou na vynikající večeři od Juana.